

Två kvinnor var sysselsatta med att plocka
bär vid Kungsjöarna i Rolstorp (i Glimåkra
socken). De befanns sig på en lykka strax vid sjö-
arna. De säger den ene kvinnan - det var två
systrar - "Kom vi vill gå hemåt". Den andra
följde med. — Den äldre systern berättade sedan
att hon sett en stor lång häst, som störtat sig
ner i vattnet.

Bäckhästen
i Rolstorp.

3497

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

En syn i Öke-
neds kyrka.

Prosten Kevrger i Ökenet talade en gång om
ifrån predikstolen att han sett något egendomligt
vid altaret i kyrkan. Han var fullt övertygad
därav och det hade hänt mitt på dagen

Det var i Wesslarps by i Glimåkra socken. Det
var en mullins kväll. Fuset och kallt. En morbror
tog mig körte uppåt skogsvägen mellan Wess-
larp och den närbelägna byn Traneboka i
Örkeneby socken. Ungfår vid Wesslarps
Korregård strax invid Wesslarps-sjön såg
han ett fruntimmer på båda sidan om
vägen. Hon kom fram och bad att få åka.
Borden - min morbror - hade en vanly
bilsterragn eller bultavagn som den

3
Det underliga
fruntimmeret i
Wesslarp.

Kallas hämpe. Och när han nu såg på funktionen
såg det ut som om han växte. Min morbor blev
orslig och funderade på hur han bäst skulle
bli kvitt denna obehagliga individ. Lå fick
han en tanke. Han visste att det fanns ett
s.k. stenskan (= nås) på höger sida om vägen
alldeles vid väjkanten när man kommit ut
ur skogen. "Jag ska puffa ner henne där" tänkte
han. Lå skedde ok. Och sen var det min
morbor som "lå pisk på ägen" (hästarna,
När han kom fram till bestämmelseorten:

2497
Traubsta kastade han hammarna. och 'vok' sig
i saugen. 'Ta' hand om hästen!' var det enda
han kunde få fram. Om jip inte minns fel
var det just samma namn eller också samma efter
som hästen 'Kolade av'. I skäret såg man inte
till någon. Men min morber blev 'vetskränt'
en lång tid.

Cäsarinnan : Ubbababa : Ökenets sorken
 skulle gå till en gård : Frostentorp för att se till
 en sjuk. Hon gick hemifrån vid 9-tiden på kvällen.
 Det var då mörkertid. Då hon kom till en viss
 källare såg hon att två små flickor följde efter
 henne och så småningom gick de förbi henne. Men
 de såg inte som annars pläs vara fallet
 där i Skogsbygden där man hälsar på varandra
 när man möter varandra. Cäsarinnan blev
 en gubbersam. 9-10 meter framför henne försvann
 de så totalt ur hennes åsyn.

Vid denna källare ha underliga ting
 inträffat. Men än en har fått sällskap när

Den mystiska
 källaren :
Ubbababa

han gick förbi den och när ansåg att en person
"gick igen" vis den platsen.

En annan händelse från samma tid:

Det var när man höll på att bygga den sk.
Lölvesborgsbanan - järnvägen Lölvesborg -
Almhult. vid nuvarande järnvägsövergången
strax nordväst Escheda järnvägsstation hade en
hel del kallare som hade anställning vid
järnvägsbygget.

Tidigt en morgon var en bonde från Frästeborg
på väg till Ösby för att hämta brännvin. Han
kände på fot när han kom till den plats, där
kallarna hade, dessa för att slippa att ta
deras bud till Ösby. Plötsligt springer en fot
honom ikänd manspersonen fram på vägen.

3497

Han följde honom sedan ett långt stycke. Komma
just till denna stenkällare i Ukkaboda för-
svann han plötsligt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8

Det mystiska
föremålet:
Tranetorps skog.

Vår sagesman berättar, att han en kväll på
vintern vid 4-tiden var på väg norrut från
Tranetorp, där han var lärare. För att se på en
"mattvärre". Det var fullt dagsljus. I sitt sällskap
hade han en hund, som gick 10 m. före honom.
När man närmade sig kronsskogen. - man var
på väg till Lilla Ekön - började hunden
stötta mot något på vägen. Hunden stannade
och höll en förfärligt oväsen och visade
tänderna. Han grep efter ett föremål, men

myggnade så tillbaka åt sidan på vägen. Plöterigen
berkade det som om det osynliga föremålet hängde
på sig. Nu tappade inte hunden tånga, som
han litigare gjort, men han följde föremålet
med ågonen. Då tycktes föremålet helt för-
svinna. Men hunden ville nu inte längre gå
på vägen utan gick en avstickare ute i snön.
Nu hörde jag genom skogen ett egendomligt
"drönande" läte. Det var som en oxes bölande
utsefan. Jag skamade. Det hade nu kånjat
skynna. Jag ropade på min hund: "Jana!"

Hunden kom nu såhantad: flyggande fläng och ville nästan bita mig. Jag måste väja mig mot honom och sparkade med benet. Hunden hade sina blickar riktade uppåt. Jag hörde något klappande över mig. Det "drönade" till och hunden drev nu det osynliga föremålet som en hare just till den plats där vi fört träffat samman med det.

En gubbe - Håkan Jönsson - hade träffat på samma osynliga föremål 2 gånger på denna samma plats när han var kōrande

3497

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12

med häst. Hästen hade häppat till och brutit av
skakklarna på vagnen.

Det finns många personer, som råkat ut
för samma äventyr. Men aldrig har någon kunnat
se föremålet ifråga.

Skrik i Strö-
mhults skog.

Prästen kunde ibland få skanna i Lundsbyda
tre, fyra nättar i sträck. En gång var det sjuk-
budd till Strömhult. Prästen red dit men kan-
de sedan inte till vägen längre och fick därför
en dräng med som ciceron. När man nu
red där på natten efter sjukbesöket säger prästen:

"I kväll är det så lugnt i skogen

I går kväll var det inte utan skrik i
skrik."

Dottern hade också drängen med sig. (Fast på annat ställe)
han frågade nu: "Men vad är det som far och

skrocken på det sättet? Prästen blev honom svaret
skylldig. och detta blev sedan föremål för myrken
undran efter vad vår bagesman hört berättas.
Han tillägger att det ^{var} en gångse föreställ-
ning i socknen på den tiden, att prästerna
studerade svartkonst. Än i dag, säger han,
finns det de som tro, att prästen skall ha en
liten kurs i svartkonst/

I Keshult i Åkerens socken fanns en man kallad "Gunde-Ltor-Lven". Fadern var Lör och sonen bar namn efter modern (Gunilla). Denne sysslade med svartkonst. Skulle på det sättet få tur med jakt "skyffkonsten". Denna hade han lärt av en gubbe, vid namn "Nyger". Ltor-Lven var vid det här laget verkligen konfirmerad. Han blev då bjorden bort till att stå fadder vid ett brudop. Dessa ville han emellertid inte. "Jag kan ej" sa han.

3497
Han modern gav inte med sig utan tvingade
pojken att gå med in i kyrkan, där dopet skul-
le förväntas. Unglingen sa nu: "Nu får ni göra
hur ni vill, men om jag går in i kyr-
kan blir jag vansinnig. Han måste emellertid
gå in och blev också vansinnig.

Han hade nämligen förbundit sig att inte
beträda vigd jord under en viss tid.

3497

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

I Asby har man på vissa ställen sett liksom
en likfärd som kommer söderifrån - från Hasslarids-
hället och är på väg mot kyrkan.

Även i Örkellöv talas man om dylika syner
ute i socknen.

"Syner"

Munälgare.

I Grimsboda skulle en bonde ha gått igen. I
sin livstid var han en notorisk svärjare; I fullan
sin villan var han en gång ute om kört. Han
föll då av vagnen och bröt en kots. Ville aldrig
hålla något hult ord. Han dog på ett egenbarnligt
sätt. Rätt som han stod var det som om han
såg en arggrund framför sig. Tre skrik. Då dog han.
Hans lik hade ett jävultskt utseende. Det
var som om han hägrinade.

En bente från Hushult kom korande mot
Crisabada Kyrkoby. Han berättar att han just
som han var kommen till kyrkogården i C. tyckte
att det var som om hans døde morder satt sig
upp i vagnen. Hästarna blevo oroliga och det
foreföll som om också dessa "sågs" något.

I samband härmed kan nämnas att man ofta
sett underliga saker och ting på denna kyrkogård.

Befræring.

Vid befræring var man liket på en tilfældig-
hetsbår gjort af vitjov, som fløttedes ihop. En
stor øgle gjordes i grøste åndan. I dessa øgler
træddes så en lunge skæg. Båren var på
aallarna. Detta var mycket besværligt særskilt
vdt isgata på vägen. Vissa män varo ut-
sedda till att bära liket. Man bröt upp
från sorgshuset tidigt på morgonen.
Nedgång på vägen av grannar. Detta

3497

gauris var så lagt att misst pekade på visst
häu. Detta symboliskt. Det skulle hända
att själen kom tillbaka.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

Fideräkning

Korsmässo hette den 14 september förr här i
bygden. man hade för sig att svalorna flyttade
mot Löderum just den dagen.

Bertilsmässo, den dag då bockarna slaktades
den kallades också "bockaböden"

Bidagen var den 4. september.

3497

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Groffium m.m.

Denna gröten ä kokter i gryda och inte
i skru

Ja högaktar (ex. bagaren eller kocken o. s. v.)

och ännu mer hansas för.

"Skru" hade samma form som en skru
och var av trä. Man hade "granskru" om-
kring bikuporna för att skydda dem.

'Stor-Löven': Ekeshult hade en farbror som
levde i Gjämbultorp i samma socken, d. v. s. Öke-
ned. En morgon säger han: "Farbror i Gjämbult-
orp har begått självmord. En gosse i röd mössa
har gått här förbi och sagt mig det. Det stämde
att farbrodern var död för egen hand.

Varsel.

"Lassbells Källa" heter en källa i Örkunets socken.
Som skall ha varit sedan Fredrik I regeringsår i
Sverige. I en denna Källa förlades de s. k. gälv-
spillingarna på en s. k. drätt. Den drätt begroos
vid Källan men "drätten" fick stå kvar och rullna
upp så småningom. "drätten" kallades också "drög".
• Källan ligger strax norr om Grimskata by.

Daggormen.

Vår sagman berättar att han sett två exemplar
av den S.-K. daggormen i Uleaboda i Öskenes socker.
Foampate man med blotta foten på en sådan "orm"
skulle denna enligt folktron räkna upp. Djuret
var $\frac{1}{2}$ meter långt. Skinnets utgöres av fullständigt
glansskinlig massa. och dess inandring är fullt
av mask. Hela samlingen är på sig så att den
hela ser ut som en stor krälande orm.

"Hassabed"

I vissa djur i Åkeveds och Glimåkra socknar -
håpa skogsdjur av mindre art - har man funnit
ett mycket egendomligt djur. Det ser ungefär
ut som ett hästtagel. Kuvudet är något större
än ett knäppnäcksvard.

Det går i trakten under benämningen
"hassabed" = hästblett. Trästarna äro näml.
mycket rädda för att komma det för nära.

Det förekommer djurell i Werslarpes sjö.

Skåne Örkened 3497
uppl. 1950 av Nils Axel Linfält

På ålskilliga ställen i Örkened socken och
än mera i grannsocknen i Blekinge - Kyrkhult -
ha funnits s.k. pestgärtar från Karl X och
Karl XI:s tid. Vid dessa åkergröda gårdar har
man enligt vår sagesman funnit en del
smycken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28

Pestgärtar

"Skat till
Grotte"

För i världen fanns det, säger vår seppaman, många
underliga åknamn här i Ökeneds socken. Ett
bland dem var Grotte. Det gick i arv.

Lite-Grotte var mycket svår och "bångstyrig".
Begick en gång ett svårare brott som han
fick fängelse för i Malms. Han tyckte mycket bra
om detta fängelse, och detta var väl orsaken till
att han gjorde sig skyldig till ett nytt brott, när
han kom ut: "Då kommer jag till Malms" lär han
ha yttrat. Men brottet var inte denna gång

titräskigt svart för att han skulle få sin lustkan
uppfyllt. Lill-Grotte skall nu ha gått bort till en
närstående och utbrat, sedan han givit honom en
kraftig äfil: "Kan jag nu komma till Malmo då?"
"Ja, men kom också därifrån." blev svaret.

Lill-Grotte fortän att vara "bängstyg" En
av "gubbarna" i socknen bjöd honom då med
på en brettur till Köpenhamn. Där gingo
de ombort på en ångare som skulle gå mot
England. I hemlighet vidtalades besättningen
att taga Lill-Grotte med till Amerika.

När en båten skulle gå ut ur hamnen tog hand-
fasta Karlav hand om Grotte och Örkeneds be-
återvände hem med den glada underättelsen
att Lill-Grotte nu var på väg mot Amerika.

Kostnaden skulle utdebiteras på försam-
lingsbarna och en särskild post blev: "Skatt
till Grotte".

Detta hände omkring 1870.

I Årkenets församling fanns på sin tid en s. k. klok
gubbe som kallades Holma-Pären. Han hette nämligen
Per och bodde i en Holmen. Folk sökte honom
för sina krämpor och man gick långa vägar för att
få råd av honom. Han var välsituerad men hans
hushållsfolk hade fattighjälp. Denna som ut-
betalades in natura kunde han inte själv hämta
utan Per gjorde det i hennes ställe. Låden förvarades
i långa kistor med flata lock. Dessa stodo ut
med väggarna i sockenstugan i Cönsboda. Dessa

Holma-Pären
och hans svarh
Konstböcker m.m.

Kriator kunde också användas som sätplatser. Bönderna
avlevererade sin skatt i form av säd. Holma Per
liksom andra hade en mycket smal påse utan
kil. Det var mycket svårt att åsa ner säden i
denna. Men påsen var i stället så mycket
lätthanterlig att bära. När man nu stod där
och åste upp säd åt honom, sa Holma Per:
"Dig gaur väl, sa faen om bönedan". Kyr-
koherden som stod inne i rummet och övervakade
det hela hörde detta ynkande. Gubbens tog sin
påse och gick sin väg, men kyrkoherden ville

nödvändigt ha reda på vem den mannen var som
utbrat orden. Kyrkoherden kände honom nämligen
inte. Han sa honom detta.

Wägen led därefter för Kyrkoherden ner till
Holma Per och såi då bl. a.: "Jag har hört, att
ni har en del s. k. trollböcker. Kunde jag inte
få taga hand om dem?" - "Nej sa Holma Per.
"Jag har en son i Halland. Han ska ha böger-
na, när ja dör." - Och ordnar sig nog sa
Kyrkoherden då. Jag kan förvara böckerna på
pastorsexpeditionen, så underlåter jag er

sor. Detta gick gubben med på. I avskedet skunt
 sa' han emellertid: "Nu kan Ni vara fullkomligt
 lugn, jag ska inte glömma bort Era böcker". —
 "Dag ä' inte farligt, för skulle säu va' säu
 tänker ja, dag poanninna om se." var Holma
 Pärus svar

Lamme gubbe var specialist i att skaffa
 folket i orten goda andaktsböcker, något som
 ja kan synes egendomligt, när det gäller en
 s.k. trollgubbe /

Den kloke och
armen.

En sak har jag hört berättas säger vår sagesman.
Det var tre personer som gick i sällskap en
het sommar dag. De var på väg norrut ifrån
Gnåvata kyrkoby näkta och befanns sig en halv
mil norr om byn. I sällskapet befanns sig också
en sk. klok gubbe. På vägen låg en huggarm
och solade sig. När mannen nu kommo på
vägen drog sig armen undan och kröp in
i en stenrös rikt vägen. Det var förarg-
ligt säger då en av karlarna, den armen

skulle vi ha slagit ihjäl!' Då säger den kloke gubben:
"Det är inte försent ännu." Lå ritas han med sin
käpp en ring i sanden, där ormen legat. Nu
kommer ormen krypande ur röset och lägger
sig snällt i ringen. "Nu kan vi slå ihjäl
den" säger den kloke, vilket också sker /

För kornet som ansågs vara en synnerligen
kinkig växt hade man följande tecken beträffande
fållen.

1 När vassnet blommar

2 När slämbusken blommar

Inl. vår sagdsman är emellertid det enda
säkra det som följer:

Ja reda på det s.k. "grundfrösket" när
isen bildas i vassnet.

Precis grundfrösket betydar regn på vår
sitt. Exempel. När grundfrösket varit 14
dagar före nyår, blir det regn fjorton dagar

före midsommar.

Detta kan man kämpa vid komvatten, efter
val sagesmannens framhåll.

Kornbröd bakades mycket i trakten. Håga
dejar med kokt potatis i. Dessa skuras i s-k.
Klyftungen (klöftunga) med tråd. Detta bröd bakades
särskilt till julen. Det var som nytt mycket god.
Gavs åt de tiggare som särskilt vid högtiderna
funns i mängd.

För mycket länge sedan var biken och Glimåkra församlingar till ett pastorat. Där det nuvarande kommunalhuset i Rönneboda kyrkoby nu ligger fanns på den tiden ett gammalt hus, i vars ena ände en bestånds-lägenhet fanns. Här bodde prästen under de dagar han vistades i G. Den bestånd av två rum: ett förrum som användes som väntrum och så den s.k. prästakammaren där de kyrkliga förädlningarna ägde rum.

Prästakam-
maren i Rönneboda

För en vigsel erlade man tre kronor. Det fanns
inte eldstad i båda rummen utan dessa upp-
värmdes på så sätt att det var en eldstad
mitten emellan de båda kamrarna.

Att prästen fick sin bostad här har sin
 särskilda historik: Först bodde han under
sin vistelse i L. hos bönderna. Men så hände
det sig att en präst lyckte som så att det
kunde väl gå att ligga i sakristian. Detta
gjorde han emellertid bara en natt. Sedan
kom prästakammaren tillstånd.

På tal om prästakammaren, säger vår sagerman,
kan jag berätta en liten episod:

I Messlarp (härte på den tiden till Örkened
nu till Glimåkra socken) fanns en karl, han
var förresten torpare, som skulle gifta sig.
Han var ganska till åldern kommen. Så gick
han till prästen i Lönsboda och talade med
honom om vigsel. Det kostade ju tre kronor
i prästakammaren (i kyrkan fritt). Gubben
ville emellertid pruta och sa: "Kan det inte

bli för hälfen? Denna begäran avslags.

Gubben berättade nu om sitt samtal med prästen
för den tilltänkta bruden och hon utlät sig
då: "Det går väl för se å skänkas för de
så meet en vinner ajn da."

"Dåda handen i Humsbult"

I Humsbult i Vikenets socken bodde i början av 1800-talet en bonde, kallad Thora-Per. Förmodligen hade han detta namn efter sin mor Thora. Det var nämligen brukligt i socknen, att om fadern dog när barnen var små de fingo moderns namn. Bonden var gift. Detta inträffade när det skånska lantvärdet skulle utskrivas 1810? Skånga blevo ja då uttagna i krigstjänst. Alla i åldern 18-25 år måste ut, såvitt de inte var skrivna för jordbruksfastighet. Thora Per hade nu en dräng som var i den åldern att han skulle utskrivas, men han sa nu till Thora Per - husbonden - "För att bespara mig för äventyr, kunde Ni gärna skriva mig för hälften av Ert ställe". Husbonden biföll denna begäran. "Köpet" skulle sedan återgå och var bara

Dåda handen
i Humsbult

ett skenköp och drängen brydde sig om sin hjärna med hur
han skulle göra för att orka komma åt att bli skri-
ven för den andra delen av gården. Detta var ju nämligen
föreläggningen för att han skulle få äga stället
för framtiden. Det gällde nu att gå finurligt tillväga
och drängen vittnade vissa personer att vara honom
behjälplig så att han kunde komma åt den andra
delen av stället. Man skrev så ett köpebrev på nytt
och detta var underskrivet och bevitnat. På iuvän-
skade man en daglig dag. Denna kom, då husbonden
som vanligt den tiden gjorde en lång resa till
Sölvesborg eller Karlskrona. Nu gällde det att skrida
till aktion. Men man måste på särskilt sätt
bevisa husbunden att skriva under köpehandlingen.
Man skulle gärna gällande att det var med man-
nens gods minne han skrev på. Man gav henne
så gift. Hon dog emellertid innan man hunnit få

handningen påtecknas. Vad kan nu det göra? Handningen
måste undertecknas, men hur? Man satte då pennan
i likets hand och ett av vittnena förde pennan. Men
bröst skall döjas med bröst. Därför gjellde det att
slå blå drucka i ägonen på mannen. Man gav honom
därför skyndsamt till mötes och när man nu träffade
honom berättade man om den plötsliga sjukdom
som angripit hans hustru och som lett till våden.
Vidare intillade man honom, att det var på hennes
uttryckliga begäran som köpebrevet kommit till
stånd. Hon trodde nämligen - så sa' man - att all-
denstundt hon låtit skriva bort sin halvdel
av gården till drängar det också var meningen att
drängarna skulle ha hustruens del - den andra hälften
i stället. Då blev det lugnt och skilla tillägs begrav-
ningen var över och förvärvat fastställt.

Men nu var det drängarna som förskeddle sina

papper för att göra äganderätten gällande. Detta gick tämligen så "civilt" (slarvigt, bryskt) till. Thore Per blev bortjagad från gården och alla hans arvingar gick miste om sin arvsrätt. Låtv lyfkades Thore Per skaffa sig en hästkraffe och for med den utåt vägarne för att tjäna sig litet till sitt uppehälle. Men när gång han skulle till och från Skunshult hade han den besvärlige Montiden att befara. Där föt han döden vid en olyckshändelse.

Thore Pers efterkommare ha fått några år sedan kommit i besittning av gården.

Arvingens efterkommare ha alltid levat i arrend.

Denne tilldragelse är verklig och är känd i trakten under namnet: "Dåda handen".

Nils Jönsson hette en lantbrukare i Skönhult
en by i Örkeneby socken. Han blev en gång borta med
ett ankare brännvin (rymde ca 35 liter) och skrev upp
till sin vän Christian Bengtsson i Råglarehult i sam-
ma socken och berättade händelsen för honom samt
bad honom hålla öfver om någonting märkvärdigt
förelåg sig i hans ort. Det fanns nämligen ett
tjusbänd som han misstänkte för att ha tillagrat
sig brännvinet.

En dag under "hösten" hände det sig vid aftonen
när man sysslade med att hänga upp på kakor
den sål som huggits under dagen, att man hörde
något gläddigt ljud i närheten. Christian Bengtsson
bad då sin syster, som var ofärdig att gå ner och

Rättel: Råglarehult och
eldsvådan i
Tornahult.

undersöka saken. Några minuter därefter hördes ett skott och strax därpå fick man syn på en stor eldsårta i det närbelägna Tomahult. Alla skyndade dit för att hjälpa till med släckningen och ingen tänkte på skottet. När man väl kommit hem igen från Tomahult saknades svågern och man måste nu gå ut för att undersöka anledningen till hans bortovaro. Man fann honom då ihjälskjuten nere på vägen.

Förävarien av dådet uppsökte nu en handlande i Långskuta by och berättade den sagda händelsen samt sade sig vara orissviken (Detta var emellertid felaktigt.) Detta föranledde att han blev anhållen. Inom liden erkände han att han skjutit den ofördige mannen men att också skett av våda. Han hade varit ut på vägen ifråga för att inmundiga det stulna brännvinet som de hade gömt där. När nu den

ofärdige mannen anlände blev man allmänt öfver-
lätsamer och särskild gällde detta den som sköf.
Han tog den anlände i famnen under det att han
hade den laddade bössan öfver axeln. Så brann
ett skott av och detta skedde av våda. Inför rätten
fick nu mannen med geväret på axeln åskädlig.
Men hur det hade gått för. Han kunde emellertid
inte åstadkomma någon rörelse av det slag han om-
talat. På grund af bristande bevis blev skaffet
emellertid helt obetydligt, och han blev snart
fri igen.

På den plats där brottet ägde rum hade befolk-
ningen som sed var staplat upp ett risbål men
den hemkända plöjde bort riset så snart man
sade det något igen. Slutligen anbrände man en
större stensöckel på platsen och försåg denna
med ett järnkrus med vinn inskriften. Järn-

konset blev emellertid avbrutet och försvararen men
sockeln finns kvar.

Denna händelse skedde för omkring 60 år sedan

Eldsvådan; det närliggande Tomahult har sin
förklaring till att ljunbandet efter skottets av-
lossande tänkte på gårdan för att undgå upp-
märksamheten från den förra platsen. Toma-
hult ligger strax intill Rågharehult.